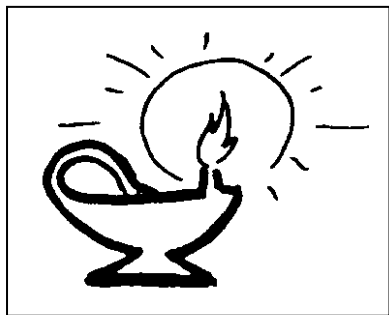

Aszódi Mécses

2007.december

Kulcsár Tibor:

Nem múlik el az Advent

Advent óráit éljük. Hamarosan kigyullad az utolsó gyertya, s az ellobbanó láng sokakban azt az érzést kelti: egy évig kell majd várni újra adventre... Mások észre sem veszik majd, hogy elmúlt, hiszen a bevásárlóközpontok rendkívüli nyitvatartással hívogatnak ezeken a napokon, s a legtöbb vásárló nem tud ellenállni a csábításnak, és az ezernyi bevásárlóhely egyikén tolong és tülekszik, egymás lábát taposva le olyan dolgokért, amelyekre év közben talán rá sem nézett volna...

Annyi lehetőségünk van ezekben a napokban a visszatérő Jézusra gondolni! Az ige arra int bennünket, hogy legyünk éberek, imádkozzunk és készüljünk. A világ – s sokszor a vallásos világ is – azt harsogja: mire készülnél?! Nincs értelme ezen morfondírozni: vajon visszajön-e Jézus valójában? Nem jön vissza! Él csak úgy, ahogy akarsz! Vagy ha már nagyon jó akarsz lenni, hát ne feledkezz meg néhány vallási szabályról, időnként tégy jót az embertársakkal, s aztán törődj bele, hogy olyan időket élsz, amilyeneket... Ne keresd a történelem eseményeiben a Jézus visszatérésére utaló jeleket!

Igen ám, de ezek az érvelők, vagy éppen kétséget támasztók ugyanazon az úton járnak, mint akikről Péter apostol is beszámolt a 2. levelében:

Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezzeték: „Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.” Mert rejtve marad előttük, szándékosan meg is feledkeznek róla, hogy egek régóta voltak, és föld is, amely vízből és víz által állt elő az Isten szavára. Ez által az isteni szó által az

akkori világ özönvízzel elárasztva elpusztult, a mostani egek és a föld pedig ugyanezen szó által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartásának fenn az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára. Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap. Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. De el fog jönni az Úr napja (...) új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik.

Bár advent utolsó vasárnapja eljön, ám az advent nem múlik el. Ez a négy hét csupán emlékeztetett minket arra, hogy ahogy Jézus egyszer eljött már erre a földre, betöltve a próféciaikat, ugyanúgy eljön majd, s most a próféciaik egyszerre mind beteljesülnek érkezésében.

Amikor a történelem jeleire figyelünk, akkor az Isten által előre kijelentett dolgokra figyelünk. Keressük a próféciaik beteljesedésének jeleit, s e mögött nem a mohó kíváncsiság, hanem annak az öröme van: a vőlegény jön, s az egyház – a Krisztus menyasszonya – készen kell, hogy álljon a találkozásra! Ezt jelenti számunkra az advent!

Várjuk vissza, ez a keresztyén élet legközpontibb témája. De amíg várjuk, van feladatunk bőven, s azon igyekszünk, hogy mikor visszajön, olyan szolgák legyünk, akiket az Úr munkában talál...

(forrás: Bétel – a Budafoki Baptista Gyülekezet lapja, 2004.december)

Füle Lajos:

BOLDOG

Boldog, akiben ÁDVENT
szép váradalma van.

Ki nem vár tőle semmit,
szegény, boldogtalan.

Eddie Ogan:

A GAZDAG CSALÁD

"Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat, és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkal mérnek néktek, amellyel ti mérték." Lk 6:38

Soha nem fogom elfelejteni 1946 karácsonyát. Tizennégy éves voltam, Ocy húgom tizenkettő, Darlene nővérem tizenhat. Anyámmal éltünk, és mind a négyen tudtuk, mit jelent nélkülözni. A papám öt esztendeje halt meg, pénz nélkül hagyva mamit hét iskoláskorú gyerekekkel.

1946-ra két nővérem férjhez ment, és két bátyám elköltözött otthonról. Karácsony előtt egy hónappal lelkipásztorunk kihirdette a templomban, hogy gyűjtést indítanak egy szegény család javára. Mindenkit arra kért, hogy takarékoskodjék, és adakozzék.

Amikor hazaértünk, megbeszéltük, mit tudunk tenni. Elhatároztuk, hogy veszünk huszonöt kiló krumplit, és egy hónapig csak azt esszük. Így húsz dollárt tudunk félretenni az ennivalóra szánt pénzből. Azt is kieszeltük, ha időnként kikapcsoljuk a villanyt, és nem hallgatunk rádiót, a villanyszámlán is megtakaríthatunk valamennyit. Darlene olyan sok takarítást vállal, amennyit csak bír, mi ketten pedig annyit vigyázunk kisbabákra, amennyire egyáltalán képesek vagyunk.

Kiszámítottuk, hogy tizenöt centért három teáskanna-borítóhoz elegendő pamutszövetet vehetünk, s ha megvarrjuk, darabonként kaphatunk értük egy dollárt. A kannaborítón végül is húsz dollárt kerestünk.

Mindennap megszámloltuk, mennyi pénzt spóroltunk. Este üldögéltünk a sötétben, és arról beszéltünk, mennyire fog örülni a megajándékozott család. A lelkipásztor vasárnaponként mindenkit emlékeztetett a gyűjtésre. Az egyházközségnek körülbelül nyolcvan tagja volt, ezért azt gondoltuk, az adomány bizonyára hússzor annyi lesz, mint amennyit mi megtakarítottunk.

Karácsony előestéjén alig tudtunk elaludni, olyan izgatottak voltunk. Az sem okozott gondot, hogy nem lesz új ruhánk – hiszen hetven dollárral tudunk hozzájárulni az

adományhoz. Alig vártuk, hogy elmehe-sünk a templomba! Aznap reggel esett az eső. Nem volt esernyőnk, és a templom több mint másfél kilométerre volt a lakásunktól, de nem számított, hogy megázunk. Darlene cipőjében kartonpapír fedte be a lyukakat. A papír szétmállott, a nővérem lába csurom víz volt, mégis büszkén üldögéltünk a templomban. Közben hallottam, hogy néhány gyerek ósdi öltözkűnkéről beszélget. Megnéztem őket új ruhájukban, és úgy éreztem, én vagyok gazdag.

Amikor összeszedték az adományokat, a második sorban ültünk. Mami tízdolláros, mi gyerekek pedig mind a hárman egy-egy húszdolláros bankót tettünk be a perselybe. Hazafelé egész úton énekeltünk. Ebédre mami meglepetéssel rukkolt elő: kemény tojást ettünk a sült krumplihoz!

Késő délután a lelkipásztor állt meg autójával a ház előtt. Mami kiment, beszélgettek néhány percig, aztán visszajött, borítékkal a kezében. Kérdeztük, mi az, de nem szólt egy szót sem. Kinyitotta a borítékot, bankjegyek hullottak ki belőle. Három ropogós húszas, egy tízes és tizenhét egydolláros bankó.

Mami visszatette a pénzt a borítékba. Meg sem szólaltunk, csak ültünk, és a padlót bámultuk. Már nem milliomosnak, hanem szegénynek éreztük magunkat. Mostanáig boldogok voltunk, hogy ilyen a mamánk, és ilyen volt elhunyt papánk, és mindenkit sajnáltunk, akinek nem ilyenek a szülei, és nem volt teli a házuk testvérekkel és folytonosan látogatóba érkező srácokkal. Viccnek tekintettük, hogy meg kell osztoznunk az evőeszközökön, kinek jut este kanál, kinek villa. Összesen két késünk volt, ezeket adtuk körbe. Tudtam, sok olyan dolog létezik, ami másoknak van, de nekünk nincs, ennek ellenére soha nem gondoltam azt, hogy szegények lennénk.

Akkor karácsonykor tudtam meg, hogy azok vagyunk. A pap egy szegény családnak vitte el a pénzt, tehát mi vagyunk a szegények. Végignéztam a ruhámon, elnyűtt cipőmön, és annyira szégyelltem magam – nem is akartam többé templomba menni. Ott már valószínűleg mindenki tudott róla, hogy szegények vagyunk!

Az iskola jutott eszembe. Kilencedikbe jártam, én voltam a legjobb tanuló a több mint száz gyerek között. Azon töprengtem, tudják-e a srácok, hogy szegény vagyok. Hirtelen elhatároztam, abbahagyom az iskolát, hiszen már elvégeztem nyolc osztályt, és akkoriban ennyit írt elő a törvény. Hosszú ideig szótlánul ültünk. Besötétedett, lefeküdtünk. Reggel elmentünk az iskolába, hazajöttünk, és alig nyitottuk ki a szánkat. Ez így ment napokig. Végül szombaton mami megkérdezte, mit akarunk csinálni a pénzzel. Mit kezdenek az emberek a váratlanul jött pénzzel? Nem tudtuk, ahogy azt sem, hogy szegények vagyunk. Vasárnap nem akartunk templomba menni, de mami azt mondta, el kell mennünk. Verőfényes nap volt, de mi hallgatagon baktattunk az úton. Mami elkezdett énekelni, de senki nem csatlakozott hozzá.

Aznap egy misszionárius prédikált. Arról beszélt, milyen sok templomot építettek Afrikában vályogtéglából, de pénzre van szükségük, hogy anyagot tudjanak vásárolni a tetőhöz. Azt mondta, száz dollár kellene egy templom befejezéséhez. Feltette a kérdést: – Nem tudunk-e áldozatot hozni azért, hogy segítsünk ezeken a szegény embereken? – Egymásra néztünk, és egy hét óta először mosolyodtunk el.

Mami belenyúlt a táskájába, és kivette belőle a borítékot. Átadta Darlenének, ő nekem, én pedig Ocynak. Ocy tette bele a perselybe. Amikor megszámolták a perselybe tett adományt, kiderült, hogy valamivel több mint száz dollár gyűlt össze. A misszionárius nagyon izgatott lett. Nem számított ekkora adományra ebben a kis gyülekezetben. Azt mondta: – Bizonyára van néhány gazdag család ebben az egyházközségben.

Nyolcvanhét dollárt adtunk a "valamivel több mint száz dollárba". Mi voltunk az egyházközség gazdag családja! Nem maga a misszionárius mondta ezt? Soha többé nem éreztem magam szegénynek.

(Részlet Jack Canfield – Mark Victor Hansen: Megható történetek c. könyvéből)

"A világnak leginkább olyan emberek hiányoznak, akik mások hiányaival törődnek."
(Albert Schweitzer)

KÉPRIPORT 2007

Az óév (2006) utolsó percei
A vidám átmenetet a Kovács család tagjai szervezték meg számunkra

2007.04.09. bemerítés
Virágh Bálint testvérünk bemerítésekor a váci körzethez tartozó püspökszilágyi baptista gyülekezet vendégszeretetét élvezhettük

2007.08.26. Beharka Pál „zeneórája”
A hatalmas tudással és fergeteges humorral megáldott művésztanár ezen a délelőttön a Teológia helyett imaházunkban oktatott

2007.09.02.

Hálaadó ünnepség Galgagyörkön –
előtérben éppen a legifjabb szolgálattevő,
Baráth Eszter szaval

A szolgálat átadása:

ez év szeptemberétől Urbán Gedeon testvér
pásztorolja gyülekezetünket. Együtt
keressük az ÚR által számunkra kijelölt utat.

A galgagyörki hálaadó ünnepségen
Dr. Mészáros Kálmán testvér hirdette az
igét, akit elkísért felesége Leila, és
legkisebb leánykája Livia is

2007.09.09.

Hálaadó ünnepség Aszódon. Az ígét
Hetényi Bence, a salgótarjáni körzet
lelkipásztora hirdette.

Az ünnepségekre mindig megtelik a
galgagyörki kis imaház.
A kép jobb szélén a galgagyörki gyülekezet
egyik pillére, Valkai György testvér, akit
másfél hónappal később (október 20-án)
hazahívott Urunk.

A hálaadó napon közös ebédet vehettünk
rész a Sára Vendéglőben, melynek nagy
sikere volt.

Gondja van az ÚRnak az útra, amelyen jártok.

Bír 18:6

Kelemen János:

Isten Karácsonya nem feltételekhez kötött

Már több mint kétezerszer ünnepelhette az emberiség a Karácsony ünnepét, az Isten ajándékaként kapott ünnepet. Ünnepelhet, mert Isten úgy tervezte, és meg is valósította, hogy "...*íme hirdetek nagy örömet nektek, amely az egész nép öröme lesz.*" (Lukács 2:10) Mi volt az örömhír? Az, hogy eljött a Megváltó. Eljött, mert az Örökkévaló Isten cselekedett, elküldte szeretett fiát, Jézus Krisztust a földre. És mindezt nem kötötte semmilyen feltételhez. Sőt mindezek ellenére, minden lázadás, minden rosszság, minden gonoszság ellenére cselekedett. Megtette azt, ami a lényéből, önmagából fakad: szeretett, feltétel nélkül szeretett. Megtette, pedig tudta, hogy én milyen vagyok, megtette, pedig tudta, hogy Te milyen vagy, megtette, pedig tudta, hogy milyenek az emberek. Igen, az igazi Karácsony csak az Isten Karácsonya, amely semmilyen feltétel teljesüléséhez nem köti azt, hogy szeressen.

Ismét Karácsony van, a nagybetűs KARÁCSONY ünnepe. Érdemes átgondolni a huszonegyedik századi kereszténynek azt, hogy milyen is a mai Karácsony. Őszintén magunkba tekintve megállapíthatjuk, hogy a mai kor embere feltételek teljesüléséhez köti a Karácsony ünneplését. Akkor igazi a Karácsony, ha szép fehér, ropogós hó fed mindent, ha ajándékokkal, szeretettel vesznek körül, ha teljesülnek igényeim. Pedig az előfeltételek, igények támasztása zsákutca! Az igazi öröm egyetlen forrása csak ez: meghallani és befogadni a jó hírt: "...*született neked a Megváltó.*" Enélkül viszont – még ha teljesülnek is elvárásaim, feltételeim – nincs igazi öröm, hanem van helyette kesergés, szomorúság. De mindez nemcsak Karácsonyra igaz. Ha valaki feltételeket állít, saját elvárásaihoz ragaszkodik, saját igazságát kívánja erőnek erejével megvalósítani, a maga kényelmét, a maga érdekeit állítja a középpontba, annak nincs igazi Karácsonya, nincsenek örömteli napjai. Feltételek állításával lehetünk vallásos emberek, de ennek semmi köze az Istent követő élethez. A mindennapi élet nem örömteli, hanem szomorúsággal terhelt. Isten Szelle-

me az Örökkévalóra mutat, Isten Szelleme Jézus Krisztusra mutat. Ők feltétel nélkül szerettek, önzetlenül cselekedtek.

Bizonyára sokszor hallottad már a Jó Hírt: a Megváltó megszületett. Ha nem csupán hallod a Jó Hírt, hanem be is fogadod, akkor neked is szól a tanítványok felé elhangzott Ige: "...*szomorúságotok örömmé fog változni.*" (Ján16:20) Szívből kívánom minden olvasónak: hagyjunk fel mindeféle feltétel és elvárás felállításával, helyette Jézus Krisztus legyen minden nap a forrása örömünknek, szeretetünknek!

(forrás: Szentmihályi Hírnök – a Rákosszentmihályi Baptista Gyülekezet lapja)

Hézszer Zoltán:

MEGTALÁLTAD TE IS?

A karácsony: inkarnáció,
megtestesült a Szeretet,
s rátaláltak pásztorok, bölcsek,
Jézust kereső emberek.

Számodra is ez a karácsony?
kerested te is – mint azok –
Betlehemet, a jászolbölcsőt,
a csodálatos csillagot?

Neked sem volt mindaddig nyugtod,
míg meg nem tudtad, hol leled, –
s ha megtaláltad, Neki adtad
legdrágább kincsed: a szíved?

*Minden kedves olvasónknak áldott, békés
karácsonyi ünnepeket kívánunk!*

Dan Clark:

MICSODA BÁTY!

Paul barátom karácsonyra autót kapott a bátyjától. Szenteste, mikor munkája végeztével kilépett az irodából, egy bábészkodó kölyköt talált a csillogó új kocs mellett.

- A bácsié ez a járgány?

- A bátyámtól kaptam karácsonyra - bólintott Paul.

A fiúcska elképedt.

- Csak úgy kapta, magának nem is került semmibe? Hű, de jó volna, ha...

Megakadt, de Paul persze jól tudta, mit akart mondani. Nyilván ilyen testvért szeretne magának. Ám amit végül hallott, attól tátva maradt a szája.

- De jó volna, - kezdte újra a kislegény - ha én is ilyen báty lehetnék!

A barátom megdöbbenve nézett rá.

- Nincs kedved furikázni egyet? - szaladt ki a száján.

- Naná, hogy van!

A gyerek beszállt, de alig indultak el, ismét megszólalt:

- Bácsi kérem, nem kanyarodhatnánk a házuk felé?

Paul elmosolyodott. Sejtette, mi jár a srác fejében. Szeretne felválni a szomszédok előtt, hogy milyen Pazar kocsival szállítják haza. Azonban ismét tévedett.

- Tessék szíves lenni megállni annál a kapunál!

A fiú beszállt a házba, majd kisvártatva Paul hallotta, hogy jön visszafelé, de nem túl gyorsan. Nyomorék kistestvérét cipelte magával. Leültette a bejárat lépcsőre, aztán az autóra mutatott.

- Látod, öcsi, erről beszéltem. A bácsi a bátyjától kapta, neki egy fillérjébe se került. Ha megnövök, pont ilyet veszek neked, ak-kor majd te is láthatod a karácsonyi kirakatokat, amikről annyit meséltem neked.

Paul kiszállt, és előreültette a kistestvért. A nagyobbik gyerek betelepedett a hátsó ülésre, és emlékezetes sétakocsikázás kezdődött.

Azon a szentestén Paul megtanulta, mit jelent a mondás:

„Nagyobb boldogság adni, mint kapni”

Ef 4:28

Lynn Robertson:

RUBY NAGYI

Két élénk fiam van, az egyik hét, a másik egy esztendő. Néha aggodom, hogy romhalmazzá csinálnak nagy gonddal berendezett lakásomból. Ártatlan játszadozásuk közben időnként feldöntik legkedvesebb lámpámat, vagy a feje tetejére állítják gondosan elhelyezett bútoraimat. Ezekben a percekben, amikor semmi sem szent előttük, visszaemlékszem arra a leckére, amelyre bölcs anyósom, Ruby tanított.

Rubynak hat gyermeke és tizenhárom unokája van, ő maga a gyengédség, türelem és szeretet megtestesülése.

Most is, mint minden karácsony este, szokás szerint valamennyi gyerek és unoka Rubynál gyűlt össze. Egy hónappal korábban Ruby gyönyörű fehér szőnyegpadlót vásárolt, mert huszonöt év alatt megunt a "ugyanazt a régi szőnyeget", és nagyon örült, hogy ettől az egész lakás új külsőt kapott.

Arnie sógorom ajándékként saját kaptáráiban készült kiváló mézet osztott szét unokahúgai és unokaöccsei között. Az ajándékozás izgalmaiban a nyolcéves Sheena a mézesbödönét kiöntötte nagy új padlószőnyegére, és mézes cipőjével bejárta az egész padlót.

Sheena sírva rohant a konyhába, Ruby nagy ölelő karjába.

- Nagy, széthordtam a mézemet a vadozatú szőnyegeden!

Ruby nagyanyó letérdelt, gyengéden benézett Sheena könnyekkel teli szemébe, és ezt mondta:

- Ne aggódj drágám, tudunk neked másik mézet adni.

♥ ♥ ♥ ♥ ♥

Az év vége sem nem befejezés, sem nem kezdet, hanem folytatás mindazzal a bölcsességgel, amire a tapasztalat tanított bennünket.

Hal Borland

♥ ♥ ♥ ♥ ♥

Impresszum:

Szerkesztette: Mártonné Szászi Ildikó
Aszódi Baptista Gyülekezet
2007/12.